

RÁČCI V RAČICÍCH A DRNOVICÍCH U VYŠKOVA

...co bylo dřív: [Ráčci na Zbraslavi](#) a možná i [prapředek v Obřanech](#)...

Za první písemnou zmínku Drnovic lze považovat uvedení ve výčtu majetku třebského benediktinského kláštera Nanebevzetí P. Marie v roce 1104. Městys Račice dostal své jméno od potoka Rakovce, protékajícího obcí, který byl od nepaměti plný raků. Račice u Vyškova jsou zmíněny poprvé společně s Drnovicemi r. 1220, kdy je vlastnil Hrabšic Kojata z Hněvína Mostu, podstolí Přemysla Otakara I. O sedm let později, nemaje dědice, odkázal (kromě řady dalších odkazů osobám i církvi) svému bratru Všeborovi majetek v Čechách a na Moravě, potažmo dvě moravské sousedící obce, Račice i Drnovice, neteřím, Eufémii a Svatochně / Svatavě z Oseka (pravděpodobně narozeným někdy po roce 1224), podle pověsti zakladatelkám hradu Račice zbudovaného mezi lety 1275 a 1285 (*Soforinis meis duabus Ewfemie et Swatohne in Morauia Drunowici et Ratsici*).

Roku 1252, tedy o 25 let později, se v rukopise nově zakládaného Žďárského kláštera píše po Drnovicích bratr zakladatele Bočka Mikul, druhorozený syn prapředka Gerharda ze Zbraslavi. Mikul, zakladatel račické linie, si musel vzít za ženu Eufémii, protože víme, že druhá ze sester, Svatava, se provdala za Slavibora, syna Milíče, příslušníka rodu Hrabšiců a zakladatele rodové větve s predikátem ze Švabenic o erbu čtyř rozletitých střel (Zdroj: e-stredovek.cz). Roku 1255 svědčí na Bočkově závěti Ostož z Račic, možná syn Mikuláše, umírajícího někdy po roce 1262. Že by byl Ostož synem Slavibora, tedy potomek Švábenických, není pravděpodobné - viz níže, jako Slaviborovi potomci jsou uváděni Vilém a Kojata.

Dále máme v Račicích a Drnovicích doloženy tyto osoby: 1272-1286 Kojata z Drnovic, 1275 Ješek z Drnovic, 1285 Milota z Račic, 1294 Slavibor z Drnovic (Zdroj: Wikipedia, Račické panství). Kojata byl synem Slaviborovým. Podle křestních jmen by se ke Švábenickým dal přisoudit Slavibor, kdo z ostatních patřil ke Švabenickým a kdo ke Zbraslavským, není zřejmé. Je možné, že si z počátku společný majetek obě rodiny v průběhu 13. století rozdělily. Slavibor měl kromě Kojaty ještě druhého syna Viléma, který se ovšem psal po Náměšti, kterou později na úkor bratrance Časty získal. Ottův slovník naučný uvádí, že se po Náměšti psali i potomci Kojaty: „*Slavibor (1234-56) držel Drnovice a zůstavil syny Viléma z Náměště (1254-69) a Kojatu z Drnovic (1269-86), jichž potomci byli páni z Náměště.*“ (Zdroj: citováno z msgenealogie.wz.cz)

Je proto možné, že by ostatní či jeden z výše jmenovaných, Ješek a/nebo Milota, patřili k potomkům Mikuláše ze Zbraslavi a Račic. Na rozdíl od Zbraslavských, známe část příslušníků rodu Hrabšiců od třetiny jedenáctého století, Milota ani Ješek se mezi nimi nenacházejí. Jeden Milota se ovšem společně se svým bratrem Sezimou nachází v téže poslední vůli, která Eufémii a Svatochně vynesla Račice a Drnovice, byli družiníky Kojaty z Hrabšic. Ješkové se později vyskytují v rodu pánů z Kunštátu i u Drnovských.

A propos, rod pánů z Drnovic (u Lysic, okres Blansko - nicméně i Račice se zakládaly druhé a třetí, existence těchto Drnovic je potvrzena až roku 1353, Zdroj: drnovice.cz), ukteří mají společné předky s pány z Kunštátu, protože používali (stejně jako Račičtí) totožný znak (Zdroj: Wikipedie, Drnovští z Drnovic). Prvního známého člena rodu Drnovských, Jindřicha z Drnovic, listinně doloženého mezi lety 1353 až 1368) si za manžela bere Anna z Kunštátu, praprapravnučka prapředka Gerharda ze Zbraslavi.

Krátce před rokem 1312 se zmocnil hradu Račic loupeživý rytíř Friduš z Linavy, který se stal jedním z nejnebezpečnějších a nejobávanějších lapků na Moravě. Když nastoupil na český trůn nový český panovník Jan Lucemburský, rozhodl se vyhovět prosbám svých poddaných, aby zpupného lapku zajal a potrestal. Roku 1312 vytáhl s početným vojskem k Račicím a hrad oblehl. Hrdé sídlo po několik dnů úspěšně odolávalo útokům rytířů. Nakonec se králi podařilo zmocnit hradu Istí. V dalších letech se postupně vystřídali v držení Račic páni z Lipé, Šternberkové, páni z Kravař, bratři Černohorští z Biskupic, Haugvicové a páni z Petřvaldu.

Formulujeme tedy druhou hypotézu: rod Drnovských z Drnovic vznikl jako rozrod rodu pánů ze Zbraslavi ve třetí či čtvrté generaci. Protože rod pánů ze Zbraslavi v Račicích a Drnovicích hledal novou základnu stejně, jako si je budovali ostatní příbuzní z rozrodu ve druhé generaci (Bočkovi potomci v Obřanech a Jaroslavicích, Kunovi potomci na Kunštátě a v Jevišovicích), snažili se i Račičtí držet s nimi krok - a to ne jenom dary církvi (které nám jsou do dneška dobře doložené), tak i budováním rodové základny.

Proto také Švábenice, potomky Slavibora, z Račic a Drnovic vyplatili, čemuž nahrávala i skutečnost, že se ze severních Čech pocházející Švábenští dosud nestihli na Moravě usadit. Potomci Mikuláše ze Zbraslavi a Račic v kolonizovaném území nedaleko Kunových Jevišovic založili a budovali nové Račice, nedaleko Kunštátu potom nové Drnovice. Nicméně výdaje bez příjmů ve službách panovníka, kterými se Mikulovi potomci snažili držet krok se svými Zbraslavskými příbuznými, je vyčerpaly natolik, že byli nuceni Račice a Drnovice u Vyškova včetně budované tvrze na Račicích vzdát a stáhnout se do nově kolonizovaných Račic a Drnovic.

...a jak to bylo dál: [Ráčci v Račicích u Hrotovic...](#)

